

jeg saaledes har tilladt mig at anføre, skal jeg altsaa tillade mig at stille den Forespørgsel til den høitagtede Justitsminister, som af mig er anmeldt, og der lyder saaledes: „Erkjender Justitsministeren Statskassens Forpligtelse til at erstatte de Tab, der maatte opstaa ved den lovbundne Indbetaling af Skiftemidler til Skifteforvalteren? — Vil Ministeren i modsat Fald søge Lovhjemmel erhvervet for Dvertagelsen af denne Forpligtelse, hvorved tillige det Tab kan blive dækket, som maatte opstaa for Gierne af Skiftemidler ved Kasse-mangelen hos den afdøde Skifteforvalter i Rønne?“

Justitsministeren: Det kan paa ingen Maade forandre mig, at det ærede Medlem har fundet sig opfordret til at stille en Forespørgsel i Anledning af det særlige Tilfælde, hvortil der sigtes i Slutningen af samme. Man pleier ellers gjerne at ville sige: „ikke Andet end Godt om de Døde“, men det kan ikke negtes, at det Tilfælde, der her foreligger, er ligesaa sørgeligt som forargeligt. Deraf følger jo imidlertid ikke, at jeg er istand til at besvare de Spørgsmaal, som det ærede Medlem har stillet til mig, med et „Ja“. Hvad det første Spørgsmaal angaar, nemlig om Justitsministeren erkjender Statskassens Forpligtelse til at erstatte de Tab, der maatte opstaa ved den lovbundne Indbetaling af Skiftemidler til Skifteforvalteren, saa er det jo et rent Retsspørgsmaal. Jeg maa dertil svare, at jeg ikke kjender nogen Hjemmel i Lovgivningen til at paalægge Statskassen en saadan Forpligtelse. Spørgsmaalet i sin Almindelighed har jo oftere været paa Bane, og siden det ærede Medlem gif tilbage til 1827, saa kan det jo ikke være for langt for mig at gaa tilbage til 1828; der foreligger fra 1828 en aldeles udtryffelig Tilkendegivelse i en kongelig Resolution om dette Spørgsmaal; det er nemlig en kongelig Resolution af 12te November 1828, hvorved Hans Majestæt tilkendegiver, at Allerhøihsamme ikke kan erkjende, at der paaligger den kongelige Kasse nogen Forpligtelse til at erstatte den Skade, som en Em-

bedsmand ved mislig Embedsførelse maatte tilføre Andre. Det er jo aabenbart det almindelige Spørgsmaal, der her ligger paa Bunden; det, der her foreligger, er kun en enkelt Gren af samme. Jeg veed ikke, hvorledes man uden en udtryffelig Lovhjemmel, uden en bestemt Lovhjemmel skulde kunne paalægge Statskassen en saadan Forpligtelse som den, hvorom det ærede Medlem spørger. — Den næste Del af Forespørgslen gjælder jo i Grunden mere, om jeg saa maa sige, Finantsministeren end mig, men jeg skal gjerne svare derpaa. Jeg tror paa ingen Maade, det vilde være rigtigt at søge en Lovhjemmel til at paalægge Statskassen en saadan almindelig Forpligtelse som den, der af Spørgeren er forudsat. Det enkelte Tilfælde, som har fremkaldt det ærede Medlems Forespørgsel, er ganske vist et særligt uhyggeligt; men det er efter mit Skjøn ikke rigtigt at give en almindelig Lov under Indtrykket af det enkelte Tilfælde. Man maa opfatte Spørgsmaalet i Almindelighed, og navnlig er Spørgsmaalet vistnok ganske rigtigt stillet i Resolutionen af 12te November 1828; jeg tror, at hverken Rigsdagen eller Finantsministeren kunde være tjent med, at den Sætning blev udtalt i en Lov, at i ethvert Tilfælde, hvor en Embedsmand ved en Embedshandling havde tilføiet Noget Skade, kunde den Paagjældende sende Statskassen Regning og være fikker paa udenvidere at faae den betalt. En ganske anden Sag er det, at der i enkelte Grupper af Tilfælde, selv ved almindelige Love, kan være givet Regler om Statens Erstatningspligt, og derom handlede de Tilfælde, hvortil det ærede Medlem sigtede, som iøvrigt, naar man undersøgte dem skarptere — thi de havde hver for sig sine Gien-dommeligheder — vare meget forskellige fra det foreliggende. Allet et Andet er, at der i ældre Dage ved særlig Resolution, og i den senere Tid enten ligefrem ved Lov eller ved Bemyndigelse paa Finantsloven har været Spørgsmaal om Erstatning i det enkelte konkrete Tilfælde; det er, som det ærede Medlem let vil se, noget Andet end at opstille en almindelig ubetinget Erstatningspligt igjennem en almindelig Lov, saaledes, at Enhver udenvidere kunde fordrø, i fornødent Fald ved Dom-